BIBLIOTECA CENTRALA „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 57-lea
8 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 195 Joi 18 Iulie 1940
8 Pagini P IIII

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni. Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 în străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE IN ȚARĂ pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei
UNIV.-SPORT 500 lei

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

NAȚIONALISM PRACTIC

Problema proteguirii elementului etnic autohton, în domeniile muncii, formează din nou obiectul declarațiilor oficiale, și, nădejdile tuturor celor ce cunosc gravitatea problemei încep din nou să renască.

Comentând promisiunile făcute în anii din urmă, noi am insistat să se aplice legile existente și ar fi un pas important pe calea realizării îndreptățitelor aspirații ale elementului românesc.

N'ar fi nevoe de „zguduiri", de „măsuri radicale, cari ar opri viața economică", în loc cum se tem unii, ci pur și simplu de punerea în practică a intențiunilor curate ale celor cari cu adevărat vor repunerea românilor în drepturile lor firești.

Publicând la vreme statistica oficială care zugrăvea tragica disproporție între elementul românesc și cel venit de pe alte meleaguri, în industrii, propuneam atunci o soluție simplă, judicioasă și lesne aplicabilă.

Legea pentru încurajarea „industriei naționale", acordă mari avantagii de transport, scutiri de taxe, tarife vamale prohibitive etc. tuturor acestor întreprinderi.

Ce ar fi mai simplu ca statul, care reprezintă națiunea, să ceară ca în schimbul acestor avantagii, să fie aplicată cu strictețe proporția de români și neromâni în toată ierarhia salariaților din industrii ? Trebue să se bucure de avantagiile încurajării industriei naționale numai cei cari își dau seama că au și obligațiuni față de națiunea care îi găzduește și îi îmbogățește !

Cei cari nu înțeleg această datorie elementară și angajează personalul numai dintre consângenii lor, plasând pe români doar la salahorie, să li se retragă binefacerile pomenitei legi !

E așa de simplă operația aceasta, încât dacă ar fi fost bună credință în aplicarea regulamentelor și legilor, ea trebuia să fie de mult fapt împlinit! Iată pe tărâmul naționalismului practic o latură ce poate fi rezolvită fără nici o „zguduire".

In această privință semnificativ este faptul că fosta organizație pentru românizarea și naționalizarea sindicatelor profesionale, care depusese în 1938 un memoriu ministerului muncii, a înaintat acum o copie după acel memoriu aceluiaș departament, constatând că nicio schimbare nu s'a produs nici la conducerea sindicatelor, nici în concepția de directive, ci doar în titulatura „bresle" în loc de „sindicate".

Acceptăm naționalizare metodică, treptată, sistematică, dar trebue să înțeleagă toți cei cari știu să citească cifre, statistici, situații, că „naționalizare" cu vorbe și cu declarații este egal cu nimic și că trebue să trecem odată la fapte, pe teren, în mod practic, fără zăbavă și fără codire !

PACEA

de CONST. GAROFLID

Nimeni nu poate ști cum va fi încheiată pacea. Dacă însă nu putem ști care va fi pacea, putem totuși spune cum ar trebui să fie.

Pacea ultimului război a fost alcătuită de politicieni după modelul vechilor tratate. Numai cesiunile teritoriale și obligațiile financiare au preocupat pe învingători: ei nu s'au gândit la cele două probleme capitale ale timpurilor moderne: schimbul economic și imperativul național. Din cauza acestor lipsuri pacea nu a putut dura.

Nu s'a organizat economia prin înființarea teritoriilor mari comerciale pe care le cere producția industriei moderne. Dimpotrivă Europa a fost împărțită în state de ale căror relații de schimb tratatele nu s'au ocupat. De pe urma acestei politici barierele vamale s'au înmulțit. Toate statele au voit o economie de sine stătătoare. Cele industriale au făcut cu mari cheltueli agricultură scumpă, iar cele agricole și-au impus cu sacrificii peste puterile lor crearea unei industrii naționale pe care nu o îndreptățea producția proprie de materii prime.

Această politică autarhică a produs un haos general economic. Ea a scumpit viața, a micșorat schimbul între popoare și a înmulțit numărul celor fără de lucru. Problema „șomerilor" devenea amenințătoare pentru liniștea internă a tuturor statelor Europei.

Pacea trecută nu a fost politică, căci nu a deslegat problema imperativului național. Această afirmare s'ar părea un paradox, căci, tocmai imperativul național a fost criteriul după care s'a făcut noua organizație politică a Europei. In aparență da, în realitate nu. Voi aminti: Austria, Sudeții, coridorul polonez, peninsula Balcanică.

In toate aceste părți tratatul nu a ținut seamă de imperativul național. Nu l-a satisfăcut în întregime, căci a lăsat să subsiste în mijlocul statelor noi, insule puternice de minorități care nu voiau să-și găsească liniște în noua alcătuire politică. De aci nemulțumiri și deci motive de a împinge la schimbări.

Pentru ca liniștea politică să se institue în Europa trebuia, pe deoparte, ca toate naționalitățile, inclusiv Austria, Sudeții, Germanii din Polonia să se alipească națiunei lor, iar pe de alta să se înfăptuiască schimbul de populații astfel ca, pe cât cu putință, insulele străine din mijlocul național să fie desființate. Adică să se facă pretutindeni schimbul pe care l-au făcut ulterior Grecii și Turcii și acum în urmă Italienii și Germanii. Schimb de pe urma căruia popoarele și-au întărit prietenia.

Numai așa imperativul național ar fi fost satisfăcut pe deplin și pacea ar fi putut dura.

Avem toată nădăjdea să credem că greșelile pe care le-a făcut pacea trecută, nu le va repeta pacea viitoare, căci numai cu evitarea lor se va putea realiza prosperitatea popoarelor și asigura liniștea lor.

DREPTURILE ROMÂNILOR

D. Valeriu Pop, cunoscutul fruntaș ardelean, fost ministru, a trimis d-lui Stelian Popescu, directorul ziarului nostru, următoarea scrisoare:

Domnule director,

Ziarul „Universul", de sub conducerea dvs., a fost o permanentă tribună dela înălțimea căreia, sistematic și fără încetare au fost susținute și arătate în mod documentat drepturile etnice și istorice, imprescriptibile, ale neamului românesc asupra plaiurilor strămoșești de dincolo de munți. Zilele de grea încercare prin care a trecut Țara și vâltoarea adâncilor prefaceri ale bătrânei Europe nu v'au făcut să uitați o singură clipă problema Ardealului românesc, ci cu o energie dârză și sporită ați continuat să demonstrați zi de zi dreptatea cauzei românești în Transilvania.

Mă simt îndemnat să vă arăt starea sufletească, precum și recunoștința ce o are [illegible] pentru o atât de patriotică și românească atitudine și acțiune.

Dvs. sunteți printre cei dintâi cari sunt îndreptățiți să cunoască pe deplin și fără reticențe atât sentimentele ce îi însuflețesc pe românii de peste munți, cât și hotărirea care îi călăuzește.

Nimeni din Ardeal nu râvnește astăzi demnități și măriri deșarte și pe cât de efemere, pe atât de încărcate de o grozavă răspundere în fața istoriei, dar toți —, dela cel mai mare până la cel mai umil —, vor să-și dea contribuția prin vorbă și faptă — mai ales prin faptă — la apărarea patrimoniului nostru național. Vlădici, cărturari, fruntași ai vieții publice sunt gata să-și facă datoria sub orice formă și oriunde. Da, pentru Țară, pentru Neam, oricât și orice! Nu s'a făcut apel încă la ei, sau nu în măsura în care se putea și trebuia. N'are de ce face. Nu e încă prea târziu. Omisiunea făcută în această privință — de sigur fără intenție — se poate repara, trebuie reparată. Astfel se vor pune la contribuție noui energii, se vor deschide noui perspective și se va evita și înlătura nedumerirea ce pândește mințile frământate de patriotice îngrijorări.

(Continuare in pag. 2-a)

PRIMEJDIA POLITICII DE IZOLARE

RĂSPUNDEREA

III

Războiul mondial, de la care reușiseră să se sustragă câteva mici națiuni îmbogățite de pe urma atitudinii lor neutrale, promovase în lume, pe lângă multe alte scăderi și un oportunism fără pereche, care făcea ravagii în mentalitatea popoarelor chemate la o viață nouă pe urma impunerii principiului naționalităților ca bază în alcătuirea Statelor europene. Uitând trecutul plin de suferințe din mijlocul Statelor poliglote și socotind ușuratic înlăturat pentru multă vreme, dacă nu pentru totdeauna, pericolul unor alte dominațiuni, micile națiuni au primit cu entuziasm ideia neutralității, pe care o filtra cu dibăcie presa pusă în serviciul unei internaționale, al cărei scop final era a tot puternicia unei minorități devenite pretutindeni odioasă din cauza apucăturilor rapace și a pretențiunilor de națiune aleasă ca să stăpânească pământul.

Câștig fără muncă multă și trai fără nici un risc erau bazele **NEUTRALITAȚII** care prindea văzând cu ochii pe ușurelii oameni politici strecurați pe nesimțite prin mijloace nu tocmai ortodoxe la cârma Statelor între cari și la al nostru. Neutralitate însă, pentru noi, însemna izolare și tocmai acest pericol mă făcea să-i denunț cu toată hotărirea consecințele și să atrag atenția că trebue să ne ferim ca de foc de a adopta o astfel de atitudine în mijlocul unei Europe care se înarma cu îndârjire și punea în pericol, în prim rând, micile națiuni și Statele ieșite din marele război. Arătam totdeodată și ciudata atitudine a acelor mari puteri cari, neînțelegătoare a aceea ce se petrecea în jurul lor, nu păreau hotărîte să apere nici propria lor existență nici pe prietenii lor, și ceream clarificarea situației țării noastre, pe care politica de izolare o ducea la prăpastie...

Atitudinea plină de nesiguranță, la un moment dat, a Poloniei și graba pusă de Jugoslavia ca să se înțeleagă cu Italia, cu care, de când cu **SDROBIREA LEILOR DELA TROGHIR**, era în cei mai răi termeni, m'au făcut din nou să cer cu și mai mare tărie să înceteze mutismul din politica noastră externă.

Fiind în acea vreme în Franța, am arătat într'unul din ziarele parisiene că neînțelesul pacifism predicat la ei atât de ușuratic, atunci când din toate părțile se simțea mirosul prafului de pușcă, îl va face, judecând după cele ce se întâmplase cu Polonia și Jugoslavia, să-și piardă toți prietenii. Dar nici Francezii n'au înțeles aceea ce trebuiau să înțeleagă, fiindcă și acolo, ca și la noi, domina o anumită mentalitate care, spre a nu i se turbura dulcele farniente, căuta, sub pretextul unui huliganism imaginar, să lupte, chiar să sdrobiască pe cei cari practicau naționalismul și vedeau realitatea profilându-se la orizont.

Progresul extraordinar al comunismului în Franța, reducerea puterii economice pe urma micșorării simțitoare a orelor de muncă pe când alte popoare făceau eforturi surprinzătoare, și nestabilitatea în politica lor internă erau motive serioase ca să dea de gândit și celor mai buni prieteni ai Franței.

De aceea dădeam alarma și de aceea din izolarea în care se complăceau să rămână conducători a eșit primejdia, pe care o prevedeam încă din 1937.

Ea se potrivește cu aceea ce se petrece azi, dar profeție nu este ghicirea viitorului, când știi să vezi realitatea. Socoteșc că este timpul să se ție seama măcar de aci înainte și de ceea ce se spune cu bună credință, cu lealitate, cu onestitate, cu dor de țară și fără nici un interes personal sau vre-o ambiție, ori vreun orgoliu de orice natură.

Este cred spre binele țării ca atunci când adevărul spus a fost nesocotit, din ușurință, din inconștiență sau incapacitate, să se stabilească răspunderile.

Prea s'a abuzat de multe în țara asta și prea s'a agitat fără nici un efect în dese rânduri spectrul răspunderilor și nu s'a făcut nimic.

Răspunderea pentru actele săvârșite, mai ales când este vorba de administrație și la care s'a referit și d. prim ministru Gigurtu în cuvântarea dela Radio, stă la baza celor mai primitive organizațiuni omenești ; pe ea este bazat respectul legilor și al obiceiurilor cât de rudimentare și tot ea este aceea care ridică prestigiul conducătorilor în ochii semenilor, dându-le putința să asigure o convietuire liniștită, fără răsbunări, fără uri și fără sguduiri.

La noi, răspunderea de orice natură este de multe ori în disproporție cu fapta și în materie politică aproape nu există. Slabele începuturi, ce se văd pe ici, colo și unde legendarul **PAUN ACARUL** este țapul ispășitor, au adus slăbirea moralului public, desnădejdea care a cuprins pe mulți și mai ales sceptic-mul cu care unii privesc răul care ne amenință, ca pe un bine salvator. O astfel de situație este din cele mai periculoase, pune în joc existența oricărei organizațiuni, cât de vechi și cât de puternice ar fi fost altă dată. Ea nu se poate remedia, de cât dând locul de frunte răspunderilor, dar răspunderilor efective, nu numai pe hârtie, cum au fost acelea agitate pe vremea începuturilor politice ale răposatului Mareșal Averescu și care în câteva luni făcuse din el un idol popular.

Răspunderi așteaptă toată suflarea românească, răspunderi cinstite, nu pătimașe sau răsbunătoare cere toată țara, pentru toate greșelile făcute, fie din incapacitate, fie din inconștiență. Răspunderea este mijlocul cel mai sigur și cel mai repede pentru **REDRESAREA UNUI POPOR, ORICAT DE AMARIT SAU DE SCEPTIC AR FI AJUNS EL.** Cu oameni de răspundere, cu oameni pe cuvântul și capacitatea cărora se poate pune temei, nu vom mai fi isolați, valorile de orice natură, începând cu cele morale, vor fi prețuite cu dreptate, iar neîncrederea cu care ne privea streinătatea și care paraliza toate eforturile noastre va dispare ca prin farmec.

Guvernul de astăzi, prin reprezentanții săi, declarând la Radio că n'are niciun interes să împărtășească **TACTICA MUȚENIEI GUVERNAMENTALE PRACTICATA DE PREDECESORII SAI** și că mai ales se va ține cont de toate abuzurile și greșelile cu cari unele autorități exasperează publicul, va binemerita dela țară. El va reuși într'un timp neînchipuit de scurt, să ridice moralul atât de abătut azi al celor cu dor și grijă de destinele acestui neam — dacă unind fapta cu vorba va da putință adevărului ca la timp să iasă la lumina zilei și răspunderile să fie stabilite repede și cu toată imparțialitatea.

STELIAN POPESCU

TURCIA FAȚĂ DE NOUA SITUAȚIE EUROPEANĂ

Repedea evoluție a operațiilor militare și a situației diplomatice în Europa, și în deosebi în Mediterana, nu putea rămânea fără urmări asupra Orientului mijlociu. Riverană în același timp cu Mediterana orientală și cu marea Neagră, păstrătoare a strâmtorilor; Putere asiatică și europeană; vecină terestră sau maritimă cu patru mari Puteri europene: Uniunea Sovietică, Anglia, Italia și Franța, Turcia are de sigur printre toate Statele mijlocii politica externă cea mai complexă.

Politica de prietenie cu Uniunea Sovietelor, care avea pentru ea o tradiție de două decenii, a avut de suferit de pe urma negocierilor neisbutite ale d-lui Saracioglu la Moscova, fără să descurajeze însă diplomația turcă de a continua cu stăruință încercarea de a menține bune relații cu puternica sa vecină de la nord. Publicarea documentelor secrete ale Statului Major francez, care vor alcătui a șasea Carte albă germană, pare a fi produs o oarecare încordare în raporturile turco-sovietice — deși ele priviau mai mult acțiunea diplomației aliate — fără a fi abătut însă politica turcă de la obiectivele ei esențiale.

Ca Stat balcanic, Turcia s'a îndrumat în ultimii ani pe calea unei politici de garanții solidare în Balcani, al căror scop era pe deoparte menținerea păcii generale, pe de altă parte înfăptuirea unei destinderi din ce în ce mai mari și a unei apropieri din ce în ce mai sincere între Statele balcanice. Noua evoluție a situației europene a scăzut din valoarea politicii de solidaritate balcanică, care a contribuit în mod fundamental până azi la menținerea păcii în Balcani. Pe de altă parte însă, acțiunea diplomatică a Puterilor Axei tinde — precum dovedesc toate comentariile presei germane și italiene — către același obiectiv al menținerii păcii, în această regiune a continentului.

In ce privește, în fine, basinul răsăritean al Mediteranei, Turcia socotia că aduce o contribuție însemnată la propria sa securitate, încheind cu Anglia și Franța, tratatul tripartit de la Ankara în Octombrie 1939. Defecțiunea Franței, care dispare din Mediterana orientală ca mare Putere politică, navală și militară, a minat una din temeliile tratatului din Ankara. Turcia adoptase în fața acestui eveniment o atitudine de nebilegeranță, păstrând expectativa față de beligeranții rămași în Mediterana și considerând ceiace mai rămânea din tratatul din Octombrie ca un element al unei politici de strictă defensivă.

Declarațiile recente ale primului ministru turc, d. Rewfik Saydam, în fața Adunării Naționale, prezintă un deosebit interes, fiindcă d-sa definește politica externă turcă, după schimbările fundamentale ale situației europene din ultimele săptămâni.

Metodele acestei politici rămân neschimbate: unire fără sovăire în jurul capului Statului; colaborare statornică cu Adunarea Națională; chibzuință și hotărâre în ce privește măsurile luate pentru siguranța patriei și buna stare a națiunii; corectitudine și claritate în politica externă.

D. Rewfik Saydam ține să precizeze că publicarea documentelor Statului Major francez nu este de natură să neliniștească guvernul sau poporul turc, sigure de corectitudinea și de sinceritatea lor. Turcia de azi, spune cu demnitate președintele consiliului, nu mai este imperiul otoman putred de odinioară. Douăzeci de ani de credință față de Ataturk permit azi președintelui de consiliu să vorbească liber de la tribuna Adunării și să declare că „menținerea, plecarea sau înlocuirea oamenilor de Stat turci nu se poate face decât prin hotărârea Adunării Naționale".

Odată precizată această atitudine, care dă măsura politicii turce de azi, primul ministru ține să declare că singurul criteriu al acesteia este interesul Turciei și securitatea republicei. Turcia așteaptă desfășurarea evenimentelor, credincioasă amiciților sale, strâns unită și hotărâtă să-și apere independența,

(Continuare in pag. 2-a)

CRONICA RĂZBOIULUI NAVAL

LUPTELE NAVALE ȘI AERONAVALE DIN MEDITERANA

de vice-amiral I. BĂLĂNESCU

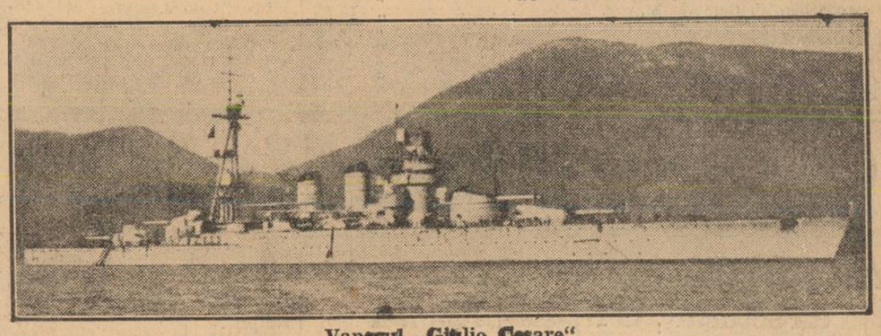

Vaporul „Giulio Cesare"

Italia a urmărit cu tenacitate problema intereselor sale maritime, prin adoptarea unei politici maritime și crearea unei importante industrii de construcțiuni navale, cu scopul de a-și asigura o poziție superioară în teatrul de operațiuni mediteranian. Această pregătire politică și navală a devenit mai imperioasă după cucerirea Abisiniei, astfel că obiectivele finale italiene s'au putut rezuma în trei puncte dominante ale aspirațiunilor imediate, încadrate în politica axei și anume: Liberarea Gibraltarului, desființarea bazei engleze din Malta și deschiderea permanentă a Canalului de Suez, — cu participarea Italiei la conducerea canalului.

Flota italiană, instrument al acestor aspirațiuni a primit o desvoltare progresivă, mai ales în unități navale de mare viteză, submarine și o puternică organizare de forțe aeriene.

Incadrarea și pregătirea de luptă a personalului de bord, au format o serioasă preocupare a amiralității italiene, impulsiunea și resursele financiare fiind acordate într'o măsură de adevărată și grabnică realizare, de către însuși Ducele. Prezentăm mai jos un tabel coprinzând unitățile flotei italiene, după datele cele mai noui:

Nave de linie	Crucișetoare grele	Crucișetoare ușoare	Distrugătoare	Torpiloare	Navă port hidroavioane	Submarine	Nave minere	Nave dragoase	Vedete torpiloare
6	8	12	61	65	1	106	13	40	69

Toate aceste nave de răsboi aflate în serviciu, însumează un tonaj de 545.000 tone. Marina comercială este de asemenea demnă de luat în seamă, având un tonaj de 3.330.000 tone.

După încheerea armistițiului cu Franța, marina italiană a scăpat de jena marinei franceze, această marină cuprinzând un tonaj de 585.490 tone și compusă din unități navale rapide și foarte moderne. Astăzi Italia dispută supremația Mediteranei, cu cele două escadre britanice aflate în bazele navale din Alexandria și Gibraltar.

După informațiunile din ultimele zile o luptă navală s'a dat între englezi și italieni în Marea Ionică și o altă luptă aeronavală la Sud de Insulele Baleare.

LUPTA NAVALA DIN MAREA IONICA

După versiunea italiană, încă din ziua de 8 Iulie avioanele de recunoaștere au descoperit la Sudul insulei Creta o escadră britanică, compusă din 3 nave de linie tip Barham, crucișetoare și distrugătoare, cum și o navă port-avioane. Avioanele au urmărit continuu marșul escadrei britanice în zilele de 8 și 9 Iulie. Escadra italiană compusă din 2 nave de linie tip Giulio Cesare, crucișetoare și distrugătoare, s'a concentrat la Capul Stilo (Calabria). Este necesar să cunoaștem caracteristicile ofensive și defensive ale navelor. Cuirasatele engleze tip Barham construite în 1914 au deplasament de 31.100 tone, 8 tunuri de 381 m/m, 12 tunuri de 150 m/m, 8 tunuri antiaeriene 102, 16 tunuri A. A. de 40 și 8 mitraliere A. A., cuirasa de 330 m/m la linia de plutire și vitesă 25 noduri. Cuirasatele italiene tip Cesare au deplasament 23.622 tone, sunt vechi din 1911 dar complet renovate, au 10 tunuri 320 m/m, 12 tunuri 120 m/m; 8 tunuri de 100 A. A. și 36 mitra-

(Continuare in pag. 2-a)

D. LEBRUN A PĂRĂSIT ORAȘUL VICHY

Vichy, 15 (Rador). — D. Lebrun, fostul președinte al republicii și d-na Lebrun au părăsit localitatea Vichy Luni dimineața, fiind salutați de toți membrii Casei civile și militare și de șefii de servicii dela președinția republicii.

In ultimele zile, fostul președinte al republicii a fost vizitat de numeroși parlamentari și prieteni personali.

Cum a fost celebrată la Beyrut ziua de 14 Iulie

Beyrut, 15 (Rador). — *Corespondentul agenției D. N. B. anunță :*

Ziua de 14 Iulie a fost celebrată la Beyrut, ca și în celelalte părți ale țării, ca o zi de doliu și de comemorare a morților războiului.

D. Puaux, comisarul general al Siriei, generalul Mittelhauser și președintele Libanului au depus coroane la monumentul morților.

MAREA DUCESĂ DE LUXEMBURG A PLECAT IN AMERICA

Lisabona, 15 (Rador). — Marea ducesă de Luxemburg și soțul său, principele Felix, au părăsit Lisabona pe bordul crucișetorului american „Trenton", plecând în America. Crucișetorul este escortat de distrugătorul american „Bickerson".

D. van Zeeland, fost președintele consiliului al Belgiei, a plecat și el Luni în America pe bordul avionului transatlantic Clipper.

EXPLORATOR UNGUR OMORÂT DE INDIENI IN AMERICA DE SUD

Budapesta, 15 (Rador). — Corespondentul agenției „Stefani" transmite:

Agenția telegrafică ungară a primit o telegramă din Lima, anunțând că tânărul explorator ungur George Rovesz, care organizase o expediție pentru găsirea cunoscutului explorator Fawcett, ar fi fost omorît în pădurile din nordul Boliviei de membrii unui trib indian.

PENTRU FIECARE VORBA E O URECHE IN UMBRA

GOSPODĂRIE

D. inginer Ion P. Gigurtu, președintele consiliului de miniștri și șeful statului major al Partidului Națiuni, a rostit Duminică seara la „Radio" o cuvântare — al cărei text l-am publicat ieri în întregime, — adresată în deosebi plugărimii române.

Aducând un elogiu muncii, fără de care nu se poate face nimic, d. prim ministru a arătat că rostul guvernului este în primul rând ridicarea agriculturii, adică valorificarea muncii a mai mult de trei sferturi din populația țării.

Cercetând toate nevoile plugărimii, d-sa a arătat ce însemnătate are chestiunea prețului produselor agricole, dar mai ales cât de importantă pentru economia națională este sforțarea pe care trebue s'o facem pentru sporirea producției la hectar.

„Dacă urcăm producția oricăror produse: grâu, porumb, rapiță, etc., numai cu o sută de kilograme la hectar, la 12 milioane hectare, aceasta însemnează o valoare de peste șapte miliarde, cu 200 kilograme, 14 miliarde, iar cu 300 kg. la hectar, peste 21 miliarde", a spus d-sa.

Bazat pe principiile realiste ale unui bun gospodar, d. prim ministru Gigurtu a arătat de asemenea că munca, spre a fi spornică, trebue făcută cu îngrijire, cu atenție și cu prevedere și în această privință d-sa a insistat asupra marelui rol pe care trebue să-l aibă femeia în gospodărie.

„Dacă femeea gospodină — precizează d. prim ministru Gigurtu — sparge numai cinci ouă din nebăgare de seamă, la 4.000.000 de gospodării, aceasta înseamnă 20.000.000 de ouă sparte sau 30-40.000.000 lei pagubă pentru țară. Doi pui morți din neîngrijire, fac pentru toate gospodăriile 8 milioane pui sau două sute de milioane lei. Dar cinci pui mai mult de fiecare gospodărie, înseamnă un gâștig pentru țară de cel puțin 500 de milioane. Trei metri de pânză țesută în casă din in sau cânepă mai mult, înseamnă 12 milioane metri și atinge valoarea de un miliard".

D. președinte al consiliului de miniștri a arătat apoi nevoia unei administrații cinstite, care va înțelege singură timpurile noi, iar dacă nu, VA TREBUI SA LE INTELEAGA, și a sfârșit exprimându-și credința că pentru strângerea recoltelor nici nu va fi nevoe să se aplice legea mobilizării agricole, deoarece țărănimea întreagă își va da seama câtă pagubă ar fi pentru țară ca acest rod să se prăpădească și că, cu toții, vor pune mâna ca toate muncile să se poată face la timp.

INUNDAȚII CATASTROFALE ÎN TIBET

DOUĂ SUTE DE PERSOANE INECATE

Simla, 15 (Rador). — Corespondentul agenției „Reuter" anunță :

Se crede că 200 persoane au pierit în inundațiile ce au fost însoțite de un ușor cutremur de pământ în valea Chumbri situată în regiunea de Sud a Tibetului.

Această catastrofă despre care se află știrea acum, s'a produs săptămâna trecută. Un număr de sate din valea dela Sud de Yatung, ar fi fost luate de șivoaiele apelor. La Yatung, s'au dărâmat mai multe case.